

ΑΠΟ ΤΙΣ ΑΙΜΑΤΟΒΡΕΧΤΕΣ ΣΕΛΙΔΕΣ ΤΗΣ ΓΑΛΛΙΚΗΣ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΕΩΣ

Η ΤΡΑΓΙΚΗ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ ΤΩΝ ΣΑΙΝΤ-ΑΜΑΡΑΝΤ

'Η Αιμιλία Σαιντ-Αμαράντ

Α'.

Μέσα στις τόσες τραγωδίες που αιματώσαν την Γαλλική επανάσταση, μία απ' τις λιγότερο γνωστές αλλά τις πιο σαρωτικές είχε ασφαλώς και η τραγωδία της οικογενείας των Σαιντ-Αμαράντ. Η τραγωδία αυτή είχε διάκληρο μυστήριο, ένα μυστήριο που αρχίζει χαρμονικά, με τρυφερές ειδυλλιακές σελίδες, που συνεχίζεται με πόνους σελίδες ξρωτικού πάθους και που έχει το φριχτότερο και άνατριχιαστότερο τέλος.

Λίγα χρόνια πριν ξεσπάσει η Γαλλική επανάσταση, ένα αντίγραφο, ο Σαιντ-Αμαράντ και η γυναίκα του, έπληαν από την μικρή επαρχιακή πόλη Μπεανσόν και εγκαταστάθηκαν στο Παρίσι. Ήσαν νεώτατοι, όμοιοι και άριστοκράτες και οι δύο. Η σύζυγος ήταν κόρη μαρκαίων και ο σύζυγος κόμης και αξιοσημείωτος του Ιατρού στη βασιλική φρουρά. Ένα πάθος βίωσ και σφοδρό τους είχε ένωσει να αποτελούσαν το πιο ταριασμένο ζευγάρι, με όστόσο η άγχιτη τους, μολονότι τόσο δυνατή, δεν βάσταζε πολύ. Σε μικρά χρόνια εξετασίθη και μαζί η αυτή έγινε παντός και βίη τους η περιουσία. Ο σύζυγος εγκατέλειψε τότε την γυναίκα του και πήγε στην Ίσπανία όπου για να μην πεθάνει της πείνας έγινε άμισθολόγος! Όσο για την κ. ντε Σαιντ-Αμαράντ οξείτησε ν' άπορηθή με τα δύο της παιδιά στην έπαρχία, για να ζήσει καλά με ήσυχία και συμμαζεμένη ζωή. Μά η όμορφιά της, η χάρι της, η φιλαρέσκεια της, το λεπτό και ειρηνικό πνεύμα της ταίριαζαν τόσο λίγο με την επαρχιακή μόνια, ώστε οι πολυάριθμοι φίλοι και γνώμοί της, την έκπέσαν να την άφηρη το Παρίσι. Έτσι, ί-δους, απ' βίους αυτούς, ο πρίγκιπας ντε Κοντι, ανέπτυξε τέτοια ενθουσία και μεταχειρίσθηκε έπιχειρήματα τόσο πειστικά, ώστε η κ. Αμαράντ εγκατέλειψε το σκεδίο της κ' έμεινε στο Παρίσι.

Ποτέ άλλωστε δεν ήταν τόσο γλυκιά η ζωή στο Παρίσι, στην πιο χαρούμενη και πιο όμορφη πόλη του κόσμου, όσο αυτή την εποχή. Η Παρισινή κοινωνία έπλούη, ξένοιαστη, άδύσφορη, δεν είχε το νου της παρά μόνο στα γλέντια.

Έπίσημος φίλος της κ. Αμαράντ την περίοδο αυτή ήταν ένας πλούσιος κτηνίατης, ο Όκάν, την περιτοχιζάν όμως και πύθορ θαυμαστά, νέοι άριστοκράτες, πλούσιοι κομμερσανσέοι που άνηκαν βίωι στην άφορμα του Παρισίου.

Η κ. Αμαράντ συνοδευομένη από τους θαυμαστάς της έμπαφίζοταν στα κομμοκώματα Παρισινά κέντρα. Είχε θεωρηό δύο της οξεί τρία Παρισινά θέατρα και στο μεγάλο της έγινοντο τακτικώτατα έλεκτες συγκεντρώσεις, στις ή ποιές όμως έκαλούντο λίγοι φίλοι και διαλεχτοί.

Με το χορό, τη μουσική, το κουνεντολόι και το φλέτ κυλούσε γλυκά και ευχάριστα η ώρα κατά τις συγκεντρώσεις αυτές. Έπειτα άκολουούσε το δείπνο, άνομαστό σ' όλο το Παρίσι για την περσία και την πολυτέλεια των φαγητών. Μά δεν τελείωνε πάντα με το γεύμα, το γλέντι. Ήταν μερες όπου η κ. Αμαράντ επέτρεπε σε μερικούς πολύ στενοφίλους να παρενθεθούν κάτοιν στο χρέσιμά της για τον άντο. Οι φίλοι της αυτοί, οι τόσον έννοσιμενοι, ένθουσιασμένοι για την τιμή που τους γινόταν, συνέχιζαν το κουνεντολόι στα ιδιαίτερα διαμερίσματα της οικοδεσποίνης όπου η κ. Αμαράντ ή Ένα σαχζιάνο χαμόγελο και Ένα χαρτομένο κολιμήχημα τους δίλωνε ότι ήταν ώρα ν' άπορηθούν...

Μά τα ώραια αυτά χρόνια που ήσαν σάν ποιήμα και σάν λιραμήθη πέρασαν και με μέρη, ξαφνικά, ξεσπάσε σάν φοβερή γοργή η επανάσταση. Η κ. Αμαράντ εξακολουούσε να είχε νέα και γοργητική όκωια, με όστόσο, τώρα όλον την προοχή τραούσε η κόρη της, η Αιμιλία, η οποία βρισκόταν στο άνθημα της νεότης της. Ήταν 17 χρόνων, και είχε με όμορφιά θαυμαστική. Ήταν κάτι άπερίγραπτο η χάρι και το θέλητρο του παρουσιότου της, η ενγένεια των κινήσών της, η συμμετρία του σώματός της. Σ' αυτό συμμονούν βίωισι έχουν γράψει για την Αιμιλία, άνδρες και γυναίκες. *Ποτέ, γράφει μια κωρία που τη γνώρισε καλά, στη μακρά μου ζωή, δεν γνώρισα τόσο γυναικείας όμορφιάς, τόσο τέλει. Τα μέλη του σώματός της ήσαν τόσο κολιμαχημένα και άρμονικά, που προκαλούσαν τον θαυμασμό. Η περπατή-*

σία και η κινήσεις της είχαν με γλυκύτητα άφείλεια και με χαρτωμένη άξιοπρέπεια. Το χαμόγελο της έμάγευε, όταν δε το συνοδούσε με με άωρομένη κίνηση του κεφαλιού, προκαλούσε μίαν έρειπωτή γοργία...

Με τον βίω ένθουσιώδη τρόπο εμφράζεται για την όμορφη της Αιμιλία και ένας άνδρας, ο κόμης ντε Τιλλό: *«Η Αιμιλία ντ' Αμαράντ, γράφει, ήταν πασίγνωστη σ' όλη τη Γαλλία για τη μοναδική της όμορφιά. Ήταν δίχως συζήτησι η πιο όμορφη γυναίκα της εποχής μας.»*

«Σε καμιά χώρα δεν είδα γυναίκα τόσο άπολύτως τέλεια.» Έτσι, στην εποχή και στο περιβάλλον όπου ζούσε, και με τα έντελώς έξαιρετικά θέλητρα που είχε, δεν ήταν δυνατόν να μείνη άσχημη για πολλν καιρό η Αιμιλία, στους περασμούς του έρωτος. Την περιτοχιζάν νέοι πλούσιοι, κομποί, όμοιοι, γοργητικοί. *«Όστόσο, όμως—πράγμα παράξενο—η Αιμιλία δεν άγάπησε κανέναν από τους νέους του περιβάλλοντός της. Την καρδιά της την έδωσε σε κάποιον άλλον, σ' έναν άγνωστο, σ' ένα νέο έξω απ' τον δικό της κύκλο, έναν νέο που τον άγάπησε τρελλά, παρόφορα, παθητικά σ' όλη της τη ζωή.»*

Και να πως άρχισε το ειδύλιο αυτό: Το 1790, Ένα χρόνο μετά την έρωσι της επανάστασης, οι Παρισίνοι ήσαν ξετρελλάμενοι με με άπερέττα, τον εφίλιτο και την Γεωργίτσα, που παίζονταν με σπάνια έπιχια στο θέατρο Φαβία. Προτογορηστές του έγγου ήταν ο τενορός Έλλεβιό, ένας νέος έξαιρετικά ώραιος, ο οποίος—πράγμα άσυνήθιο για τα χρόνια εκείνα—ήταν σε καλή οικογένεια. Το τελευταίο αυτό ήρξανε το θέλητρο του και όταν με την παθητική του φωνή τραγουούσε, την πιο δημοφιλή ώρα της όπερας:

*Γλυκιά μου άγάπη
σβύνω για σένα...*

Όλη η άθησια τον άκουε λιγωμένη απ' την συρραχή.

Ένα βράδι, ενώ ο Έλλεβιό τραγουούσε στο προσκήνιο, το βλέμμα του έπεσε έξαρνα στο θεώρο όπου βρισκόταν η κ. Αμαράντ την ώρα της. Η όμορφιά της Αιμιλίας τον θάμπεσε τόσο, ώστε για με στιγμή έχασε το χρόνο του τραγουού του. Τον ξαναβρήκε όμως, σ' άμέσως βάζοντας το χέρι του στην καρδιά του και κιντάτονος την Αιμιλία, τραγουούσε με περιότερο γλώυ :

*Γλυκιά μου άγάπη
σβύνω για σένα...*

Έτσι γεννήθηκε ο έρωτας του όμοιο ήθοποιοού για την Αιμιλία, έρωτας στον όποιν έκείνη ανταποκριθηκε πολύ γοργά, με βίη τη δύναμη της ψυχής της.

Στην άρχη η άγάπη τους περιορίστηκε σε ματιές, πόνους ματιές που εξέφραζαν όλο τους το πάθος. Κατόιν όμως πήρε το δρόμο που παίρνον βίες η άγάπη... Η κ. Αμαράντ δεν άργησε να πληροφορηθή το ειδύλιο της κόρης της. Όμοιος τότε, έκλαψε, παρακάλεσε και στο τέλος βλέποντας ότι το άίσθημα της Αιμιλίας ήταν πολύ βαθύ, την πήρε μαζί της, κάλεσε και μερικώς από τους θαυμαστάς της που δεν τις εγκατέλειπαν ποτέ, και πήγε κ' εγκατεστάθη στη Ρουάνη. Εκεί άλειψαν την κόρη της ότι δεν θα ξαναγύριζε ποτέ στο Παρίσι, άν δεν δεχόταν να παντρευτή έναν από τους νέους που

τη ζήτοσαν σε γάμο.

Με περισότωση έπιμονή ζήτοσαν την Αιμιλία για γυναίκα τους τρεις νέοι, και οι τρεις γνώι ποδιν ύποφρον. Η Αιμιλία βλέποντας πως δεν μπορεί να κάνει διάφορητις, έχοντας ίσως και κάποιον σχέδιο στο μυαλό της, δέχτηκε να παντρευτή τον έναν απ' τους τρεις αυτούς νέους, τον Σαρτί.

Ο γάμος έγινε στη Ρουάνη κ' άμέσως ύστερα μητέρα, κόρη, γαμπρός και βίη η ύπολοιπη ασύθεδια, ξαναπήραν το δρόμο για το Παρίσι...

Τρία χρόνια είχαν περάσει έντομεταξύ. Τώρα και η επανάσταση βρισκόταν σ' όλη τη βράσι της. Οι άριστοκράτες δεν ήσαν άσφαλείς στο Παρίσι και μόνον σε μερικές άπόμειρες επαρχίες μπορούσαν να έχουν κάποια ασφάλεια. Η κ. Αμαράντ, σάν άριστοκράτισσα, μολονότι δεν άναστατέονταν στην πολιτική και είχε πολλούς φίλους στους άναστατατικούς κύκλους, σκέφτηκε ότι θα ήταν φρόνιμο να εγκαταλείψη το Παρίσι. Έπήρε λοιπόν την κόρη της, το γαμπρό της και το μικρότερο παιδί της, το Λουίη, και πήγε και εγκαταστάθηκε σε με καρτωμένη βίλλα που είχε αγοράσει Ένα χρόνο πριν, στο Σουαίν-Μπρι, χωριό της Νορμανδίας. Η βίλλα αυτή ήταν ένας κομποίς πύργος, χτισμένος στην έσοδο του χωριού και τραγουσιμένος από έναν μεγάλο κήπο, με παλιά ψηλά δέν-

Ο Έλλεβιό

ΤΟ ΜΥΣΤΙΣΤΗΡΙΑ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ ΚΑΙ ΤΟΥ ΠΟΝΟΥ

ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΑΡΔΙΑ ΤΗΣ ΑΝΝΑΜΠΕΛΛΑΣ

Τ.Υ ΜΙΧΑΗΛ ΖΕΒΑΚΟ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

— 'Αν είν' έτσι, κυρία, είπε ο αξιωματικός στην 'Ανναμπέλλα, δίν' μου επιτρέπεται ν' αμπαλώσω γιά την έπισχεση τής ευγενικής καί λοχρακής κυρίας ντε Πιέν. Οί δύο αυτοί κύριοι δέν θά φύγουν άπ' τό σπίτι σας ;

— 'Όχι, σάς έγγωμα γι' αυτό... — 'Υποχωρώ τότε, κυρία, καί ύποχωρώ μ' εύχαρίστησι μου, άφού πρόκειται περί δύο γενναίων...

'Η 'Ανναμπέλλα ντε Πιέν εύχαρίστησε μέ μιάν ύπέρολη το λοχαγό καί πήρε πρός τό μέρος τών δύο τραυματιών, οί όποιοι προσπαθούσαν νά σταθούν όρθιοι.

Στίς τελευταίες λέξεις του λοχαγού, οί δύο Παρτυζιάν είχαν βάλει τά χέρη τους στη θήρη. 'Η 'Ανναμπέλλα ντε Πιέν άπλωσε τό χέρι της πρός τόν πατέρα Παρτυζιάν καί του έλεγε μέ τρόπο ευγενικό :

— 'Ιπαότα, θά μου κάμειτε τή χάρι νά εύροσθηθε ν' αναταυθήρε στό φτωχικό μου σπίτι ;

— 'Ο τυχονόωτης, συρρανημένος, στηρίχτηκε από χέρι πού του προπεύονταν καί μπήκε στην κατοικία τής προστάτιδος του.

Συγχρόνως η Λουίζα πρόσφερε μέ δειλία τό χέρι της στον Ζάν ντε Παρτυζιάν, ό όποιος τό πήρε τρέμοντας από χαρά καί προχώρησε μέ περιφρόνηση, Γεμάτος τραύματα όπως ήταν, κατωκατωμένος, άφρονολός καί φράσος, έβουαζε μέ λιαστάρα πού όδηγει μετά τή νύξη τή λέκανά του έξω άπ' τό πεδίο τής μάχης.

'Αφού μπήκαν στό σπίτι, η πόρτα κλείστηκε καί πάλι νι' άπαυρόθηκε.

— Δοχαγέ! διάταξε τότε ό 'Εφρκίος ντε Μονιουρανού στον αξιωματικό, Είκοσι φρονοί νά φυλάν νύχτα καί μέρα μπρός σ' αυτή τή θύρα.

— Σάς έχω προλάβει, νι' έδώσα έγω αυτή τή διαταγή! άποκρίθηκε ό λοχαγός μέ ύφος ύπερτακό.

— Καλά λοιπόν... 'Ας έυδοκήση ό Θεός, η κυρία ντε Πιέν πού νοσημεύεται στον τίτλο τής δουκίσσης ντε Μονιουρανού, νά μη μιάς άτακτηση.

'Ο λοχαγός έδωσε μερικώς όδηγίες γιά τήν περιούλογη τών νεκρών καί τών τραυματιών νι' έγχατεσθηκε μόνη μπροστά στό σπίτι ένα σόμα από είκοσι άνδρες.

'Αλλά κατά πού περιεργη σύμπτωση, η 'Ανναμπέλλα ντε Πιέν μέ τή θυγατέρα της βρέθηκαν μέσα στό σπίτι αυτό τής όδοι Μονιάρτης ;

Γνωρίζουμε, ότι η 'Αίλιση ντε Λουίζα τής είχε άρήσει ελευθερές, καθώς καί τό λόγο, γιά τόν όποιο προέβη σ' αυτή τήν πράξη.

'Όταν η 'Ανναμπέλλα καί η Λουίζα βρέθηκαν στό όρόμο, άρχισαν νά σκέφτηκαν μέ στενοχώρια πού φθέρωσαν στέγη καί τροφή. Νά γυρίσουν στό σπίτι τής όδοι 'Αγιου Διονυσίου, ήταν σαν νάεφταν μόνες των στα χέρια του στρατηγού 'Εφρκίου Μονιουρανού.

'Ήσαν ελεύθερες. 'Αλλά τί θ' άπογίνονταν, πού θά πήγαιναν, πώς θά χρησιμοποούσαν τήν ελευθερία τους ;

'Η 'Ανναμπέλλα αισθανόταν πώς είχε έξαντληθει πιά, δέν είχε

πια. Τίποτε δέν έλειπε άπ' τή βίλλα αυτή. Όστε τό δωμάτιο πού μένω, ούτε η άδοισα του μιλλιάρδου, ούτε τή κομψή σαλονίτσα, ούτε τά καλλωπιστήρια γιά τήν μητέρα καί τήν κόρη. 'Ήταν μιάν ιδιόωδης κατοικία, στην όποία η κ. 'Αμαραντ-Έλις νά μείνη άνεούχλητη ως τό τέλος τής επαναστατικής τριετίας. 'Οστόσο, στην άπόψη καί τόσο ήσυχη εκείνη γυνίκα άρχισαν ύστερ' από λίγες μέρες νά συμβαίνουν πολύ περίεργα πράγματα, όπως θά ίδουμε στό προσεχές φύλλο.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Τό Β' μέρος.

τή δύναμη νά εργαστή γιά νά συντηρήση τής κόρες της. 'Η ελευθερίες της λοιπόν ήταν όμοιο άδομο γι' αυτή. Μονάχα ένα πράγμα είχε κερδίσει άπ' αυτή τήν άλλαγή: ότι έπαυε νά βρίσκει κάτο από τήν έξουσία του κακούργου Μονιουρανού.

— Τί θά γίνουμε; είπε στην κόρη της, μη μπορώντας νά συγκελήτη τήν άνηλικία της.

— Μητέρα, άποκρίθηκε η Λουίζα, σαν νάχε μαντέψει τή μυστική της σκέψη. 'Ως τώρα έγχατιστικατε έσείς. Τώρα είναι η δική μου σειρά. 'Έχω χρέος νά δουλέψω κα' έγώ γιά νά συντηρήσω τή μητέρα μου. Στην ανάγκη, μπορώμε νά έξουκατομηθώμε καί μέ τό πολύτιμο έκεινο διαμάντι, πού τόσες φορές μου δείξατε ως τώρα...

— Μιά καί μου άνάγγερες γιά τό διαμάντι αυτό, πρέπει νά μ' άκούσης, άγαπητή μου. 'Όταν σε είχαν άράξει, έγώ όρεχα, έλλαγα, χτυπούμιον σαν τρελή. Μοί φανόταν πώς μου σάφαιζαν τήν καρδιά, πώς μ' είχαν πληγώσει στην ψυχή καί πώς σε λίγο θά πέθαναι. 'Εξάρνα ήρε ένας άνθρωπος, τόν όποιον δέν θά ληρωθήσω ποτέ τό βλέμμα. Σε κρατούσε στην άγκαλιά του καί, δινοντάς σε σε μένα, πρόσφερε μερικώς λέξεις νι' έπειτα έγινε άφαντος.

'Η 'Ανναμπέλλα σταμάτησε λίγο νι' έξακολούθησε :

— Γνωρίζεις πόσο πολύ σέβωμαι αυτόν τόν άνθρωπο. 'Η εύγνωμοσύνη πού του χρωστά, είναι ίση μέ τή φρόνη πού αισθάνομαι κατά

του άποφασισίου Παρτυζιάν πού σ' άράξατε. 'Επειτ' άπ' όλα αυτά, σε πήρα στην άγκαλιά μου νι' άναχώρησα γιά τό Παρίσι, χωρίς νά σκεπτό τίποτε άλλο. Στο όρομο όμως συναντήθηκα μέσα στό όάσοσ μέ τόν ίδιο ίαπότη. 'Ο γενναίος καί μεγαλόφυχος αυτός άνθρωπος άντελήφθη ότι μου έλειπαν όλα τά μέσα καί μου κρέμασε στό στήθος τ' όράοιο αυτό διαμάντι μέ μιάν ταμνια. 'Ο Ιαπότης έκεινος, Λουίζα, ήταν ό ίδιος πού σ' έφερε πίσω στην άγκαλιά μου...

— Μοι τό είπατε, μητέρα.

— Ποτέ λοιπόν δέν άποφάσισα ν' άποχωρωσόσ άπ' τό πολύτιμο αυτό αντικείμενο, πού μου θυμίζει τόν ευεργέτη μου, πού όποιοι δέν ξέρω ούτε τό όνομα. 'Ο Λουίζα, αυτό τό διαμάντι πρέπει νά τό φυλάμε πάντα σαν τά μάτια μας...

— Ναι, μητέρα, έχετε δίκιο...

— 'Επειτα πούξ ξέρει μήπως δέν σου χρησιμοποούσ ως μέσον γιά ν' άνυχωρήσης τόν καλόν εκείνον ευεργέτη, άν έγω τύχαινα νά πεθάνω στό μεταξύ...

— Μητέρα! φώναξε η Λουίζα, άφίνοντας μιάν σπαραχτική κραυγή.

— Μην τρεμάσεις, άγαπημένη μου. 'Ελπίζω ότι θά ζήσω άρκετά άκόμο γιά νά σε δώ εύτυχισμένη. 'Αλλά πάμ άν σου συνέβαινε τό άτύχημα νά στερηθής από καρίς τή μητέρα σου...

— Μητέρα, μητέρα! Πάρε νά μιλάς έτσι! Μοι κομματιάξες τήν καρδιά...

— 'Εστο. Αυτό τό διαμάντι τότε θά σου χρησιμοποή η νά βρής χρήματα, πουλώντας το, ή νά γνωρίζης τόν χρυσόν έκεινον άνθρωπο, τόν άγνωστο φίλο μας, πού είμαι βέβαιη, ότι θάβρη κάποτε πρός βοήθειά σου. Γι' αυτό λοιπόν πρέπει νά τό φυλάξουμε, κόρη μου...

'Όσο γιά χρήματα, θά οικονομήσουμε, πουλώντας αυτή τή χρυσή καρφίτσα. 'Ας μη γάνομε μάλλινα καρφά. 'Ας πάμε σε κανένα χρυσοχοείο, 'Αφού έξουκατομηθωσαν μ' αυτόν τόν τρόπο χρήματα, η 'Ανναμπέλλα καί η κόρη της σκέφτηκαν νά νοικήσουν ένα νέο σπίτι καί πραγματικά κατόρθωσαν νά βρουν μιάν μικρή κατοικία στην όδο Μονιάρτης.

Τήν ίδια μέρα πού έγχαταστάθηκαν στό σπίτι αυτό, η 'Ανναμπέλλα έπεσε άρρωστη στό κρεβάτι καί κατελήφθη από πυρετό, ό όποιος συνοδεύόταν από παραληρηματά.

'Όταν η πρώτη φορά πού η Λουίζα έβλεπε τή μητέρα της νά βρισκεται σε τέτοιο κίνδυνο. 'Εν τούτοις, η νέα δέν έθασε τό θάρος της καί μ' έλη τήν άπειρία τής κατόρθωσε νά περιποιηθή τή μητέρα της μέ γενναίότητα καί άντοχη, όποτε ό κίνδυνος πέρασε καί η 'Ανναμπέλλα σόηθε.

(Άκολουθεί)

'Ήταν ό Βασιλεύς Κάρολος, πού ξαναγύριζε άπ' τό Μπλοά στό Παρίσι...